

Ο τυχερός της οικογένειας

Ευαγγελινή Μπαλτατζή

6-5-2008. Νευρολογική του Ιπποκρατείου Θεσσαλονίκης.

Αναμονή! Δεν ξέρω πόση. Δεν ξέρω από πότε. Το κουράγιο λιγόστεψε. Γι' αυτό κι εγώ πάω πίσω. Μήπως και ανορθωθώ.

Πηγαίνω τότε που ήμουν τεσσάρων ετών. Ο αδελφός μου ο Τακούλης, ενός. Έτρωγε και «φωσφωτίνη» Γιώτης. Το θυμάσαι το κουτί; Ένα κουτί αλουμινίου κυλινδρικό με έναν χαμογελαστό μπέμπη, χονδρούλη (σαν τον Τακούλη) γύρω, κι ένα καπάκι που έκλεινε ερμητικά. Κι εγώ, παιδί τεσσάρων ετών, πήγαινα με το χάρτινο δεκάρικο χοροπηδώντας και αγοράζα από την πλατεία του χωριού τη «φωσφωτίνη».

Εκείνη τη φορά όμως κάτι συνέβη. Χαρούμενη, χοροπηδώντας, άνοιξα το χεράκι μου και έκανε φτερά το χάρτινο δεκάρικο. Κι έτσι ούτε δεκάρικο ούτε «φωσφωτίνη». Πώς να πας στο σπίτι με άδεια χέρια; Η ξαδέλφη μου, η Σούλα η Μπίμπαση, έτρεξε σε βοήθεια. Μάτια ψάχναμε να βρούμε το δεκάρικο. Έγινε άφαντο. Άφαντο αυτό, το ξύλο υπαρκτό. Ένα ξύλο ακόμη και δε βαριέσαι... Μετά το ξέχασα.

Τον Τακούλη μας τον αγαπούσα. Όταν, βέβαια, μου τραβούσε τα μαλλιά πονούσα. Έβλεπα τότε τη μαμά που τύχαινε να σιδερώνει τα ρουχαλάκια του και τη ρωτούσα: «Μαμά, τον ετοιμάζεις να τον στείλεις από κει που ήρθε;»

Κι όμως τον αγαπούσα! Κι ας ήταν ο τυχερός της οικογένειας: όταν γεννήθηκε, ξαναπήραν τον μπαμπά μας στη δουλειά από όπου τον είχαν απολύσει λόγω των πολιτικών του φρονημάτων. Έτσι τα είχε τώρα όλα ο Τακούλης. Ακόμη και παιδικό καρότσι για βόλτες.



Τον έπαιρνα, λοιπόν, με το καρότσι του για μια βόλτα και, καθώς ο δρόμος ήταν κακοτράχαλος, πολύ γρήγορα βρισκόταν αυτός κάτω και το καροτσάκι του από πάνω. Δεν ήταν εσκεμμένο, φυσικά. Όμως φαίνεται, μετά από χρόνια, αυτό να τον ώθησε στον πολιτικό στίβο, για να ανοίγει δρόμους. Τότε πάντως, πολύ γρήγορα, δυναμωμένος από τη «φωσφωτίνη» του, ο Τακούλης σηκωνόταν όρθιος στο καρότσι του, λες και ήταν μπαλκόνι, για να εκφωνήσει λόγο.